

[Arbejdsministeren]

holdningen i det brev, som hr. Lawaetz læste op.

Jeg er helt enig i og vil gerne gentage det, at fru Lilli Gyldenkildes indlæg var meget positivt. Fru Lilli Gyldenkilde siger, at der måske skulle have været et mindstekrav i forslaget, og det var, som man ved, også udvalgets forslag, men det har jeg fraveget, bl. a. for at give det bedre muligheder for at gå igennem politisk. Men hvis man har den tilstrækkelige tillid til lønmodtagerne og deres egne organisationer, som jeg ved fru Lilli Gyldenkilde har, kan man vel også løbe den risiko, at lønmodtagerne dér, hvor de selv skønner at det er rimeligt og fornuftigt, aftaler overenskomster, som ikke er på niveau med lovforslaget.

Jeg er meget ked af hr. Niels Helveg Petersens indlæg. Jeg tror, hr. Niels Helveg Petersen brugte udtrykket, at arbejdsministeren blev grov, og sagde, at dette skyldtes, at argumentationen var svag, idet han tilføjede, at jeg ikke skulle bebrejde ham hans familiemæssige forhold. Det har jeg overhovedet aldrig gjort; tværtimod: det smukkeste ved hr. Niels Helveg Petersen er hans familiemæssige baggrund. Det, jeg siger, er bare, at man måske ikke helt kan sige det samme om den familiemæssige baggrund som det, jeg nu har sagt om hr. Niels Helveg Petersen. Der var altså ikke nogen bebrejdelse i det, kun en vis skuffelse.

Så siger hr. Bolvig, og det er jo et typisk dansk træk og i øvrigt noget, som hr. Bolvig, som hr. Niels Helveg Petersen formentlig kender, ofte har gjort opmærksom på under debatter – som hr. Niels Helveg Petersen ved, er hr. Bolvig og jeg ofte meget enige om en vurdering af tingene, og derfor vil jeg gerne citere ved denne lejlighed, hvad hr. Bolvig har sagt – at vi ofte undervurderer vore egne resultater på arbejdsmarkedets område i stedet for at være stolte af dem. Vi er det eneste land i Europa, måske bortset fra Finland, hr. Niels Helveg Petersen, som til trods for en enorm tilgang til arbejdsmarkedet har haft et fald i arbejdsløsheden og en stigning i beskæftigelsen, også inden for de produktive sektorer. Arbejdsmarkedspolitikken kan selvfølgelig gøres bedre, men der er ingen grund til at fælde nogen dødsdom, som der blev lagt op til her, og forslaget bygger jo også på, at man får en lang indkøringsperiode.

Jeg mener ikke, at jeg var grov, og hvis jeg har været det, vil jeg dybt undskyldte det over for det radikale venstre. Men må jeg i al stilfærdighed sige til det radikale venstre, at det er det radikale venstre, der selv har opfordret regeringen til at fremsætte dette forslag, efter at betænkningen fremkom, og det er det radikale venstre, der under den ene debat efter den anden har ålet mig for, at forslaget ikke fremkom. Vi har nu fremsat forslaget og selvfølgelig orienteret det radikale venstre inden, da det var et af de partier, der pressede os i denne situation – vi har endog i fremsættelsestalen taget hensyn til de synspunkter, som det radikale venstre havde bedt os om at tage hensyn til – men hvad skete der? Uden at kontakte regeringen på forhånd, uden overhovedet at kende lovforslaget, for det var ikke fremsat på det tidspunkt, man fremkom med sine kommentarer – regeringen kendte ikke engang lovforslaget – tog hr. Niels Helveg Petersen, hr. Ole Vig Jensen og andre fra det radikale venstre afstand fra det. Et forslag, man selv har bedt om, som man selv har presset på for at få, og som man end ikke kendte, da det blev fremsat, tog man afstand fra uden at kontakte regeringen.

Det tog jeg ikke med i mit første indlæg – det kunne måske opfattes groft, selv om det er historisk korrekt beskrevet – men når jeg ikke tog det med i mit første indlæg, men føler mig forpligtet til at sige det i anden omgang, er det, fordi regeringen ikke bærer nag til det radikale venstre. Vi ved, at det parti kan have store problemer og, som også hr. Arne Melchior siger, kan lære at indse. Det er desværre vores indtryk, at det går den gale vej lige i øjeblikket, men det kan jo rettes, og derfor indbyder vi det radikale venstre til en fordomsfri drøftelse. Jeg håber, at den positive indstilling, det radikale venstre hidtil har haft, vil vise sig igen, hvis vi i fællesskab kan løse de arbejdsmarkedspolitiske betænkeligheder, som hr. Niels Helveg Petersen her har fremført.

Endelig vil jeg gerne sige til såvel hr. Niels Helveg Petersen som til hr. Arne Melchior, at man alle steder i den internationale debat om fordeling af arbejdet, hvad enten det er Det europæiske Fællesskab, det nordiske samarbejde eller på globalt plan, er enig om, at den første og afgørende forudsætning for overhovedet at kunne diskutere en bedre for-